

Nr 44.

Ankom till Riksdagens kansli den 14 maj 1912 kl. 3 e. m.

Betänkande, i anledning af dels Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse af utländsk vara dels ock en i ämnet väckt motion.

Genom proposition, nr 148, af den 22 mars 1912, hvilken hänvisats till bevillningsutskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande af propositionen bilagdt utdrag af statsrådsprotokollet öfver finansärenden för samma dag, föreslagit Riksdagen att antaga nedan införda förslag till förordning angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse af utländsk vara.

Förslag

till

förordning angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse af utländsk vara.

§ 1.

Utan hinder af bestämmelsen i § 11 af nämnda förordningen med tulltaxa för inkommande varor den 9 juni 1911 må åt handelsidkare, på sätt nedan bestämmes, medgifvas rätt att vid återutförelse af utländsk

Bihang till Riksdagens protokoll 1912. 7 saml. 37 häft. (Nr 44.)

vara, för hvilken han vid införseln behörigen erlagt tullavgift, åtnjuta tullrestitution.

Med handelsidkare förstås i denna förordning ej blott enskild handelsidkare utan äfven handelsbolag och aktiebolag, som idkar handelsrörelse.

§ 2.

Tillstånd för handelsidkare att begagna sig af den i § 1 afsedda rätt meddelas af generaltullstyrelsen. Sådant tillstånd må endast lämnas handelsidkare, som är känd såsom synnerligen redbar och solid, drifver affärer med utländska varor i betydande omfattning samt i öfrigt pröfvas lämplig. Tillståndet kan af generaltullstyrelsen återkallas, när de förutsättningar, som legat till grund för tillståndets meddelande, icke längre förefinnas.

§ 3.

Konungen äger bestämma, för hvilka varor rätt till tullrestitution enligt denna förordning må åtnjutas; dock må i intet fall sådan rätt afse spannmål, omalen eller malen, lefvande djur, brännvin och sprit, alla slag, eller vin.

Konungen äger likaledes bestämma, i hvilka af rikets städer med tullkammare rätten till restitution må tillerkännas handelsidkare.

§ 4.

På förslag af generaltullstyrelsen meddelar Konungen i enlighet med denna förordning och öfriga gällande föreskrifter de närmare bestämmelser, som äro erforderliga för bevarande af kronans rätt och för vinnande af ordning och säkerhet vid åtnjutande af ifrågavarande restitution.

§ 5.

Ansökning om erhållande af sådant tillstånd, som ofvan sagts, skall ingifvas till generaltullstyrelsen och vara åtföljd af erforderliga

intyg till styrkande af sökandens rätt att drifva handel samt de handlingar, han i öfrigt vill åberopa till stöd för ansökningsen.

Före ärendets afgörande skall generaltullstyrelsen öfver ansökningsen inhämta yttrande af vederbörande tullmyndighet äfvensom handelskammare eller, efter omständigheterna, annan sammanslutning af representanter för handeln eller ock vederbörande kommunala myndigheter.

§ 6.

Därest handelsidkare till annan öfverlåter sin affärsrörelse eller varder försatt i konkurs, skall rätten till tullrestitution anses förfallen.

§ 7.

1. Rätt till restitution enligt denna förordning afser icke blott varor, som införts direkte från utlandet eller från frihamn eller frilager, utan äfven varor, som uttagits från transitupplag eller ankommit såsom omedelbar transitförsändning.

2. Restitution beräknas efter utförselvarans nettovikt, ankommande dock på Konungens pröfning, huruvida och under hvilka villkor emballage eller inlägg till varor, i fråga om hvilka bruttoförtullning är stadgad i gällande tulltaxa, må inräknas i den vikt, som vid utförseln lägges till grund för restitution.

§ 8.

1. För bevarande af rätt till tullrestitution enligt denna förordning erfordras, att handelsidkare vid varans angifning till förtullning skriftligen anmäler afsikten att begagna sig af sådan rätt.

2. Efter sådan varas återutförsel må handelsidkare med i denna förordning gjorda inskränkingar åtnjuta restitution af den tullafgift, som af honom erlagts för en motsvarande kvantitet från utlandet införd och inom två år näst före utförseln till förtullning angifven vara af samma slag, beträffande hvilken han gjort sådan anmälan, som i mom. 1 omförmäles.

§ 9.

Varder tullsatsen för vara, som afses i denna förordning, nedsatt, må utförsel af varan, som äger rum, sedan beslutet om nedsättningen trädt i kraft, icke berättiga till restitution efter högre tullsats än den,

som gäller vid varans utförsel. Förklaras sådan vara tullfri, förfaller rätten till restitution, om varan utföres efter beslutets trädande i kraft. Höjes åter tullsatsen för sådan vara, skall den lägre tullsatsen fortfarande läggas till grund för beräkningen af restitution vid utförsel inom loppet af två år, sedan höjningen börjat tillämpas, hvaremot utförsel därefter berättigar till restitution efter den högre tullsatsen.

§ 10.

För vara, som af handelsidkare anmäles jämlikt § 8 mom. 1, skall i sammanhang med tullafgiftens erläggande betalas en särskild afgift till belopp af en half procent af tullafgiften.

§ 11.

Öfver i § 8 omförmälda förtullningar och exporter skall handelsidkare enligt formulär, som af generaltullstyrelsen fastställles, föra ett för debet och kredit inrättadt afräkningsdiarium med särskilda upplägg för hvarje varuslag. Af detta afräkningsdiarium, hvilket när helst så påfordras skall för vederbörande tullmyndighet hållas tillgängligt, skall handelsidkaren för hvarje kvartal ingifva fullständigt utdrag till generaltullstyrelsen.

§ 12.

Såsom villkor för erhållande af restitution skall i öfrigt gälla:

a) att utförseln sker vid samma tullkammare, där förtullningen ägt rum, så vida ej generaltullstyrelsen för särskildt fall finner restitution kunna medgifvas, oaktadt varan utförts vid annan tullkammare;

b) att exportangifningsinlagan ej mindre innehåller uppgift om afsikten att för varan erhålla tullrestitution enligt denna förordning, om varans handelsbenämning och om den rubrik i tulltaxan, till hvilken densamma vid införseln blifvit hänförd, än äfven är åtföljd af exportörens under edlig förpliktelse afgifna och af två vittnen till riktigheten bestyrkta försäkran därom, att den till utförsel angifna varan blifvit af honom införd, att full införseltull för densamma erlagts och att varan icke efter införseln undergått någon bearbetning eller förändring;

c) att vederbörande tullkammare efter exportvarans undersökning och utrönande af den vikt, som jämlikt § 7 mom. 2 skall läggas till grund för restitutionen, samt kollynas plombering och bevakning till och

inlastning i fartyg eller järnvägsvagn härom meddelat attest, hvilken såsom verifikation jämte angifningsinlagan och öfriga intyg bifogas tullkammarens utgående tulljournal;

d) att utförelsen i öfrigt verificeras på sätt i § 13 af nådiga förordningen med tulltaxa för inkommande varor den 9 juni 1911 finnes stadgadt beträffande varor, för hvilka tullrestitution är därstädes medgifven; samt

e) att vederbörande handelsidkare under januari, april, juli och oktober månader hos generaltullstyrelsen gör ansökning om den restitution, som belöper på de under senast förflutna kvartal exporterade varor; skolande i dylik ansökning noggrant angifvas de förtullningsposter i afräkningsdiariets debet, å hvilka afskrifning bör ske för det belopp, hvars restitution begäres.

§ 13.

Befinnes handelsidkare för erhållande af tullrestitution enligt bestämmelserna i denna förordning hafva lämnat uppgift, som icke öfverensstämmer med verkliga förhållandet, kan rätt att vidare erhålla sådan restitution honom förvägras.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1913.

Beträffande motiveringen till nu återgifna förslag tillåter sig utskottet hänvisa till ofvanberörda, vid propositionen i utdrag fogade statsrådsprotokoll.

Till utskottet har jämväl remitterats en i anledning af förevarande proposition i Andra kammaren af friherre Palmstierna väckt motion, nr 295, i hvilken hemställts, »att Riksdagen med anledning af Kungl. Maj:ts proposition nr 148 ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning angående lämpligheten af kreditupplagsinstitutionens införande samt för Riksdagen framlägga de förslag, hvartill denna utredning må föranleda.»

I afseende å hvad motionären anfört till stöd för sitt ifrågasvarande yrkande får utskottet hänvisa till motionens innehåll.

Kungl. Maj:ts förevarande proposition afser, i likhet med det i utskottets den 3 innevarande månad afgifna betänkande nr 29 tillstyrkta

Utskottet.

förslaget om frilagersinstitutionens införande hos oss, att möjliggöra upparbetandet af en kraftig transithandel. Men under det att begagnandet af frilager — liksom i ännu högre grad anlitaudet af frihamn — förutsätter en affär, som nått en betydande omfattning och förfogar öfver afsevärdt kapital, är nu ifrågavarande institution ägnad att utgöra ett stöd äfven för sådana affärsidkare, som äro i tillfälle att endast i mera blygsam skala drifva transithandel. Såsom ett komplement till frilagret och frihamnen torde därför tullrestitutionen enligt föreliggande förslag kunna hafva sin betydelse, allrahelst det torde vara att förutse, att, med den jämförelsevis ringa utveckling vår egentliga transithandel hittills nått, relativt få firmor skola för närvarande vara i stånd att bära de med användandet af frihamn och frilager förenade kostnader. Det nu ifrågasatta restitutionsförfarandet bör därför kunna hafva en uppgift att fylla äfven såsom banande väg för ett allt mer ökadat anlitaude af frihamn och frilager.

Kungl. Maj:ts förslag innebär, att tullrestitutionen skulle ordnas på i hufvudsak följande sätt. Handelsidkare kan medgifvas rätt att vid återutförsel af utländsk vara, för hvilken han vid införseln erlagt tullavgift, åtnjuta restitution af tullen. Tillstånd härtill meddelas af generaltullstyrelsen enligt vissa i författningsförslaget angifna allmänna grunder. Beträffande några få varuslag är i förslaget bestämdt, att tullrestitution icke får ifrågakomma. I öfrigt äger Kungl. Maj:t bestämman, för hvilka varor rätt till restitution må medgifvas. För bevarande af rätt till tullrestitution åligger handelsidkare att vid varans angifning till förtullning skriftligen anmäla afsikten att begagna sådan rätt. Såsom villkor för erhållande af restitution, då varan återutföres, gäller, att varan icke efter införseln undergått någon bearbetning eller förändring. Exportangifningsinlagan skall innehålla af exportören under edlig förpliktelse afgifven försäkran såväl härom som att den till utförsel angifna varan blifvit af honom införd och att full införseltull för densamma erlagts.

Gifvet är att införandet af ett tullrestitutionsförfarande, enligt hvilket godset efter införseln är i ägarens förvar, undandraget all tillsyn från tullverkets sida, och där krafvet på den materiella identiteten mellan införd och utförd vara är uppgifvet, kan innebära vådor för ej mindre statens intresse i fråga om tullinkomsterna än äfven den inhemska industrins berättigade kraf på effektiviteten af gällande tullsatser. Det har då för utskottet gällt att se till, huruvida författningsförslaget å ena sidan uppfyller de fordringar, som med hänsyn till institutets uppgift att på ofvan angifna sätt befrämja transithandeln böra ställas på

detsamma, och å andra sidan lämnar tillfredsställande skydd åt berörda såväl statens som enskildas intressen.

Ur den förra af nu angifna synpunkter har utskottet ansett det vara angeläget, att tillträde till förfarandets anlitande beredes icke blott den till betydande omfattning redan hunna affärsverksamheten utan äfven den, som med goda förutsättningar att nå en sådan utveckling ännu befinner sig på ett mera blygsamt stadium. I § 2 af författningsförslaget förekommer emellertid en bestämmelse, som synes kunna lägga hinder i vägen för en sådan tillämpning. Bland de förutsättningar, hvilka enligt berörda paragraf krävas af den, som skall kunna erhålla rätt att begagna sig af den ifrågasatta tullrestitutionen, nämnes, bland annat, den att han »drifver affärer med utländska varor i betydande omfattning». Tydligt är denna bestämmelse föreslagen särskildt med tanke därpå, att restitutionsförfarandet ställer stora fordringar på dem, som däraf begagna sig, icke blott i fråga om personlig redbarhet och vederhäftighet utan äfven beträffande den soliditet, som grundar sig på en väl upparbetad affär. Utan att underskatta detta skäl finner utskottet, att den ifrågasatta bestämmelsen allt för snävt begränsar möjligheten att komma i åtnjutande af tullrestitution. Särskildt förtjänar framhållas, att sådant tillträde äfven bör kunna medgifvas den, som drifver handel hufvudsakligen eller uteslutande med svenska varor, men för att fullständiga sitt varusortiment önskar upptaga äfven utländska artiklar och därvid finner fördelaktigt att för en börjande transithandel begagna sig af tullrestitution. De öfriga villkor, som i nämnda § 2 föreskrifvas, nämligen att handelsidkare skall vara känd såsom synnerligen redbar och solid samt i öfrigt prövas vara lämplig, har utskottet funnit erbjuda generaltullstyrelsen tillräckligt stöd för att på ett betryggande sätt handhafva sin uppgift att meddela tillstånd till tullrestitutions åtnjutande. Utskottet har därför ansett sig böra föreslå, att förstnämnda, i förslaget upptagna villkor måtte uteslutas.

I öfrigt har utskottet funnit Kungl. Maj:ts förslag fullt tillfredsställa de kraf, som för transithandelns tillgodoseende böra ställas på detsamma.

Utskottet har vidare, såsom ofvan är antydt, haft att se till, huruvida förslaget är ägnadt att å ena sidan bereda staten tillfredsställande garanti mot missbruk och å andra sidan förebygga, att den utländska konkurrerande industrin i tullrestitutionsförfarandet erhåller ett medel i kampen mot den inhemska.

I fråga om tillgodoseendet af statens intresse äro att märka hufvudsakligen ofvan omnämnda bestämmelser, dels därom att tillstånd till tullrestitutions erhållande skall enligt vissa grunder meddelas af generaltullstyrelsen, dels ock om de under edlig förpliktelse afgifna försäkringar, som exportangifningsinlagan skall innehålla. Med den föreslagna anordningen af förevarande institut torde den hufvudsakliga garantin mot missbruk och bedrägligt förfarande icke kunna sökas annorstädes än i den personliga och ekonomiska vederhäftigheten hos de personer, som däraf få begagna sig. Beträffande de allmänna förutsättningarna för tillståndets meddelande har utskottet redan i det föregående haft tillfälle att uttala sig. Med åberopande häraf och under erinran att enligt förslaget Konungen äger meddela närmare bestämmelser för bevarande af kronans rätt och för vinnande af ordning och säkerhet vid restitutions åtnjutande, kan utskottet såsom sin mening uttala, att förslaget erbjuder statsverket den säkerhet, som med restitutionsförfarandets allmänna anordning torde kunna åstadkommas. Dock synes för vissa slag af varor en i någon mån skärpt kontroll kunna åvägbringas. Till frågan härom skall utskottet härnedan i annat sammanhang återkomma.

Vidkommande härefter den inhemska industrins berättigade anspråk på skydd mot de faror för den utländska konkurrensens underlättande, som tullrestitutionsinstitutet kan innebära, torde desamma hufvudsakligen hafva vunnit beaktande i de bestämmelser, enligt hvilka dels med afseende å vissa varor möjlighet att vinna tullrestitution är utesluten, dels Konungen skall äga i öfrigt bestämma, för hvilka varor rätt till restitution må åtnjutas.

Då det icke torde låta sig göra att för någon längre tid framåt fastställa, för hvilka varor sådan rätt icke får meddelas, finner utskottet välbetänkt att åt Kungl. Maj:t förbehålla största delen af bestämmanderätten häröfver. En förteckning öfver sådana varor kan nämligen med korta mellantider behöfva kompletteras, i den mån den utländska konkurrensen därtill gifver anledning. För att Kungl. Maj:t må blifva i tillfälle att på ett för industrin betryggande sätt meddela bestämmelser i ifrågavarande hänseende, torde emellertid samverkan med industrins målsmän vara oundgängligen nödvändig. Utskottet är också förvissadt därom, att Kungl. Maj:t icke skall underlåta att vid sådana bestämmelsers utfärdande bereda de i hvarje särskildt fall berörda industriernas idkare eller andra företrädare tillfälle att yttra sig.

Beträffande vissa varor, hvilkas uteslutande från restitutionsförfarandet väl icke kan anses påkalladt, torde dock särskilda villkor kunna fastställas, hvilkas uppfyllande utgör förutsättning för tullrestitutions åtnjutande.

Sådana villkor skulle afse kontroll därá, att de varor, som med anspråk på tullrestitution utföras, äro införda från utlandet och icke tillverkade inom landet. Tydliggen föreligger nämligen den möjligheten, att varor, som importerats med angifvet anspråk på tullrestitution vid utförandet, säljas inom landet och i deras ställe produkter af inhemsk tillverkning af enahanda eller liknande slag exporteras med åtnjutande af den för de utländska varorna betingade restitutionen. Genom ett sådant förfarande skulle å ena sidan staten gå miste om tullafgifterna för den importerade varumängden och å andra sidan exportören obehörigen gynnas. Såväl i statens som den inhemska industrins intresse torde därför villkor af antydd art böra af Kungl. Maj:t fastställas, i den mån sådant kan för vissa varuslag visa sig erforderligt. Utskottet har i berörda syfte ansett sig böra föreslå ändrad affattning af 3 § i författningsförslaget.

Med denna kompletterande bestämmelse torde förslaget äfven ur den svenska industrins synpunkt kunna anses tillfredsställa billiga kraf på skydd och säkerhet.

I öfrigt har utskottet endast i en punkt funnit anledning att föreslå ändring i Kungl. Maj:ts förslag. Andra stycket i § 3 innehåller bestämmelsen, att Kungl. Maj:t äger bestämma, i hvilka af rikets städer med tullkammare rätten till restitution må tillerkännas handelsidkare. Denna föreskrift synes icke stå i full öfverensstämmelse med principen, att affärsidkares personliga kvalifikationer skola vara bestämmande för meddelande af tillstånd att åtnjuta förmånen af tullrestitution. Af denna anledning har utskottet funnit sig böra föreslå, att af angifna bestämmelse endast må bibehållas hvad i densamma synes vara det väsentliga, nämligen att rätt till restitution endast må tillerkännas å plats, där tullkammare finnes.

Enligt Kungl. Maj:ts förslag kan rätt till restitution medgifvas, ej mindre då varan införts direkte från utlandet eller från frihamn än äfven då den uttagits från transitupplag eller ankommit såsom omedelbar transitförsändning. Däremot kan medgifvandet icke afse gods, som uttagits från nederlag. Till motivering af den sistnämnda inskränkingen anför departementschefen, att packhusbehandlingen af på nederlag upplagdt gods skett redan före dess uppläggnings på nederlaget och att man därvid icke haft anledning att vidtaga de speciella åtgärder, som skulle föranledas af anmälan om godsets tillämnade återutförelse. Hvad departementschefen sålunda uttalat är otvifvelaktigt afgörande för att

rätt till restitution icke nu medgifves för gods, som uttagits från nederlag. Men något principiellt skäl att från restitutionsförfarandet utesluta sådant gods torde icke ligga däri, liksom utskottet icke heller eljest kunnat finna att ur principiell synpunkt hinder bör möta för en sådan utvidgning af tullrestitutionsinstitutet, att äfven nederlagsgods kunde blifva föremål för restitution. Och då å andra sidan en sådan utvidgning torde kunna betecknas såsom för handeln synnerligen önskvärd, har utskottet velat tillstyrka Riksdagen att hos Kungl. Maj:t begära utredning af frågan, huruvida vid uppläggande af gods å nederlag sådan kontroll kan erhållas, att tullen kan vid godsets utförande restitueras, äfvensom att, därest utredningen därtill gifver anledning, förslag till bestämmelser i sådant syfte måtte föreläggas Riksdagen.

De enligt nu gällande tullagstiftning medgifna undantagen från de allmänna reglerna om tullafgifts erläggande återfinnas hufvudsakligen dels i tulltaxeförordningen dels i förordningen den 18 september 1874 angående frilager för proviantering af fartyg i Öresund, dels ock i förordningen den 15 november 1907 om frihamn. Därest de af utskottet vid innevarande års Riksdag tillstyrkta förslagen om frilager och provianteringsfrilager samt, enligt nu föreliggande kungl. proposition, tullrestitution föranleda utfärdandet af förordningar i sistberörda ämnen, komma undantag i angifna hänseende att innefattas i ytterligare tre författningar.

Det synes ligga i öppen dag, att det för dem, hvilkas intressen skola tillgodoses genom de lättnader i tullhänseende, som ifrågavarande stadgar i olika hänseenden medgifva handel och industri, skulle vara en väsentlig förmån, om bestämmelserna härom funnes sammanförda i en enda författning. För ett sådant sammanförande af alla nu ifrågavarande bestämmelser fordras gifvetvis någon tids erfarenhet af tillämpningen af hithörande olika föreskrifter. Det torde nämligen icke vara uteslutet, att vid denna tillämpning bristande öfverensstämmelse på en del punkter kan yppa sig. Så mycket angelägnare torde det därför vara, att, så snart nödig erfarenhet i berörda hänseende vunnits, förslag till en enhetlig författning i ämnet uppgöres, hvarigenom icke blott bättre öfverskådlighet kan vinnas beträffande de möjligheter att erhålla lättnader i tullhänseende, som ifrågavarande lagstiftning afser att bereda, utan ock de bestämmelser i olika författningar, hvilkas tillämpning jämsides med hvarandra kan erbjuda svårigheter eller olägenheter, kunna bringas till full inbördes öfverensstämmelse. Om utredning och förslag i sådant syfte har utskottet ansett Riksdagen böra hos Kungl. Maj:t göra framställning.

Utskottet öfvergår härefter att yttra sig beträffande det i friherre Palmstiernas ofvan omförmälda motion framförda förslaget, hvilket afser skrifvelse till Kungl. Maj:t med begäran om utredning och eventuellt förslag om kreditupplagsinstitutionens införande hos oss.

Nämnda institution, i den form motionären tänkt sig densamma, är ägnad att tillgodose såväl handelns som den för export arbetande förädlingsindustrins intressen. I den mån kreditupplaget öppnas för handeln, torde detsamma emellertid i vissa afseenden kunna innebära olägenheter för den inhemska industrin. Det kan nämligen vara med vissa svårigheter förenadt att så begränsa möjligheten att däraf begagna sig, att institutionen kommer endast transithandeln till godo. Motionären beräknar, att den danska staten genom kreditupplagsinstitutionen lämnar transithandeln ett räntefritt lån å 15—20 miljoner kronor. I själfva verket torde en afsevärd del häraf komma importhandeln tillgodo.

De af utskottet dels i detta betänkande dels i det tidigare afgifna betänkandet nr 29 förordade förslagen om tullrestitution och frilager äro ägnade att bereda handeln betydande förmåner utan att i jämförlig mån gynna industrin. I betraktande häraf och med hänsyn till industrins erkänt stora betydelse för vårt land, synes det icke vara med en väl afvägd näringspolitik förenligt att genom ytterligare förmåner utöfver de redan ifrågasatta gynna handeln, försävidt detta sker på bekostnad af industrins berättigade intressen.

I den mån kreditupplagsinstitutionen kan vara till gagn för den inhemska industri, hvilken förädlar tullpliktiga varor för afsättning äfven till utlandet, torde emellertid det af motionären gifna uppslaget förtjäna synnerligt beaktande. För att denna industri må kunna med framgång täfla å den utländska marknaden, böra åt densamma beredas likartade fördelar, som de, hvilka andra länders förädlingsindustri åtnjuter. Ur denna synpunkt vore det för ifrågavarande svenska industri otvifvelaktigt af den största betydelse, om den komme i åtnjutande af de förmåner, som kreditupplaget erbjuder densamma. Utskottet har därför ansett sig böra såtillvida upptaga det af motionären väckta förslaget, att utskottet tillstyrker Riksdagen att hos Kungl. Maj:t begära utredning och förslag om införande af kreditupplagsinstitutionen i sådan form, att densamma må komma sistnämnda industri tillgodo. Vid utarbetande af förslag härom torde emellertid böra tillses, att icke statsverket genom medgifvande af allt för lång kredit tillskyndas större ränteförluster än nödigt är.

På grund af hvad sålunda anförts, hemställer utskottet,

att Riksdagen må

1) antaga Kungl. Maj:ts ofvan införda förslag till förordning angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse af utländsk vara, dock att §§ 2 och 3 skola erhålla följande lydelse:

§ 2.

Tillstånd för handelsidkare att begagna sig af den i § 1 afsedda rätt meddelas af generaltullstyrelsen. Sådant tillstånd må endast lämnas handelsidkare, som är känd såsom synnerligen redbar och solid samt i öfrigt pröfvas lämplig. Tillståndet kan af generaltullstyrelsen återkallas, när de förutsättningar, som legat till grund för tillståndets meddelande, icke längre förefinnas.

§ 3.

Konungen äger bestämma, för hvilka varor och där med afseende å särskildt varuslag så erfordras, under hvilka förutsättningar rätt till tullrestitution enligt denna förordning må åtnjutas; dock må i intet fall sådan rätt afse spannmål, omalen eller malen, levande djur, brännvin och sprit, alla slag, eller vin.

Rätt till restitution må tillerkännas handelsidkare allenast å plats, där tullkammare finnes.

2) i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville låta verkställa utredning af frågan, huruvida vid uppläggande af gods å nederlag sådan kontroll må kunna anordnas, att erlagd tullafgift kan vid godsets utförande restitueras, äfvensom, därest utredningen därtill gifver anledning, för Riksdagen framlägga förslag till bestämmelser i sådant syfte;

3) i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte, så snart nödig erfarenhet vunnits

i fråga om tillämpningen af de i olika författningar inrymda bestämmelserna om undantag från de allmänna reglerna beträffande tullafgifts erläggande, låta utarbeta och för Riksdagen framlägga förslag till författning, däri sålunda gällande undantagsstadganden finnas sammanförda; samt

4) i anledning af friherre Palmstiernas ofvanberörda motion, II: 295, i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte låta verkställa utredning, huruvida tillstånd till kreditupplag må kunna medgifvas i sådan form, att detsamma kommer den industri tillgodo, som förädlar tullpliktig vara äfven för export, äfvensom för Riksdagen framlägga det förslag, hvartill en sådan utredning må föranleda.

Stockholm den 14 maj 1912.

På bevillningsutskottets vägnar:

K. G. KARLSSON.

Herrar *Lyckholm* och *Nilsson* i Bonarp hafva anhållit få antecknadt, att de icke deltagit i behandlingen af detta ärende inom utskottet, hvarjämte friherre *C. J. Beck-Friis* anmält, att han varit frånvarande under behandlingen af friherre Palmstiernas omförmälda motion.
